

Мария Илиева

В прашясалата същност...

Заспива градът уморено.
Мълчат светофарите
глухо.
И ние мълчим.
Всичко вече е казано.
Часовникът рита със крак
и пристъпва,
сред смет
от изхабените усмивки.
Употребен
вече,
като тоалетна хартия
е дългия делник
Нощта вещае откровение.
След салати
и чаши,
има ли мисъл?
Съблечени са дрехите,
разплетени прическите.
Лежим сами. Манекени.
Напълно голи.
Край нас куцука,
ден,
провлачва
разранени от обувките,
крака
безпътно скитали на някъде.
Прокапва залезът със капките
на кръв.
Крила
на уморени птици.
Уплашено сърцето,
като животинче
затворено в гърдите
сред решетки,
на клетки,
тупти.
Голите стени,
притискат безпощадно с длани,
бетонираните от преструвки,
пресъхнали

и празни
две очи...
Като пияни любовници,
опипваме бавно с ръце
бедрата
на голите истини.
Сладострастна мъгла.
Пипала.
Вендузи полепват по устните.
И вместо огън пламтящ
пронизва ни вятър,
с игли,
вледенени
от скука.
Като фризер са хладни леглата.
Симулираме някаква близост.
Измислен оргазъм.
Капеща мивка.
Досада.
Очите ни търсят посока,
а срещат
тъмни мазета,
хоросан по стени.
Кънтят на глухо и празно.
Цветни стъкла,
на телевизионни мечти
дълбаят със нокти прозорците.
През които никой не вижда
голямата,
жълта
луна.
И, че има много звезди.
Няма посоки за никъде.
Асфалтирахме всяка поляна.
Дърветата превърнахме в мебели.
Сираче на ъгъла.
Плаче детенцето.
Това бях аз.
Ти.
Има ли връщане?
Със шарената топка,
червени балони,

и топлата длан...
Ръката на мама.
Мама...
Мама я няма.
И някак,
делникът посивя като старец,
подпрял на своя бастун
цялото време.
Бреме.
Без време.
Таваните на нашите мечти,
хоризонтите бели –
опушени, неми
над очите
увиснаха,
притиснаха.
смачкаха
на детето червената топка.
И плачат
залези,
ръждясали
(пирони, червени от рани)
от скука.
И птици отлитат.
Всеки ден се събират в ята.
Кръжат над панелите сиви,
пазарските чанти,
лакирани
нокти
на стръвни животни.
И после отлитат... Всеки ден си
отиват.
Били ли сме някога живи,
или родени сме глутница псета?
Разкъсахме със зъбите всичко
различно,
красиво,
мечтано...
Далечното превърнахме във близко.
За да можем със пръсти
да пипаме,
мачкаме,

лазим...
И да облизваме муцуни доволни.
На мечтите, голият скелет
в тъмния тъгъл ще захвърлим,
където е мръсно
и паяк виси,
над прашясалата същност
на душата ни.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10146>]